

РЕШЕНИЕ

№ 61

гр. София, 06.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Ваня Н. Иванова
Десислава Алексиева

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Анелия Маркова Въззивно гражданско дело
№ 20221100500816 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258-273 ГПК.

С решение № 172022 от 09.08.2020 г. по гр.д.№ 32362 по описа за 2018 г. на СРС, първо ГО, 174 състав се: **ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО** по предявените искиове с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 149 и сл. ЗЕ и чл. 422 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Д. В. В., дължи на „Т.С.“ ЕАД, следните суми, за които е издадена заповед за изпълнение от 11.01.2017 г. по ч. гр. д. № 41110/2016 г. по описа на СРС, 27-ми състав:

- 413,38 лв., представляваща цена на доставена топлинна енергия в топлоснабден имот с адрес: гр.София, ж.к.****, абонатен № 077700, за периода от 01.06.2013 г. до 30.04.2015 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 22.07.2016 г., до окончателното ѝ изплащане;

- 64,32 лв., представляваща лихва за забава, начислена за периода от 01.08.2013 г. до 18.07.2016 г. върху претендираната цена за доставена топлинна енергия;

- 49,06 лв., представляваща цена на услугата „дялово разпределение“, предоставена в периода от 01.06.2013 г. до 30.04.2015 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 22.07.2016 г., до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск за установяване дължимостта на цена на топлинна енергия за разликата над уважения размер от 413,38 лв. до пълния му предявен размер от 444,35 лв.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск за установяване дължимостта на мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за разликата над уважения размер от 64,32 лв. до пълния му предявен размер от 77,15 лв.

ОТХВЪРЛЯ изцяло предявения иск за установяване дължимостта на мораторна лихва в размер на 7,20 лв., претендирана за периода от 01.08.2013 г. до 18.07.2016 г., върху главница на услугата „дялово разпределение“, предоставена в периода от 01.06.2013 г. до 30.04.2015 г.

Постъпила е въззивна жалба от Д. В. В., ответник пред СРС.

Решението се обжалва в частта в която претенциите на ищеца срещу въззивницата /ответник/ с правно основание чл.422, ал.1 ГПК са уважени.

Излагат се доводи за неправилност на така постановеното от СРС, решение. Твърди се, че неправилно СРС бил приел, че извършеното плащане не погасява изцяло дължимата сума за топлинна енергия /ТЕ/ и лихвата за забава. От представените платежни документи се установявало, че ответницата е заплатила сумата в размер на 412,68 лв. с която сума били погасени задълженията за отчетен период м.05.2014 г.- м.04.2015 г. СРС бил приел, че извършените плащания възлизат в размер на 285,17 лв. като не се съобразил с чл.76 ЗЗД. Счита, че СРС не е бил длъжен да се съобрази със заключението на СЧЕ, а с представените доказателства за плащане. Неправилно било прието и, че ответницата е изпаднала в забава. Сочи недопустимост на съдебното решение в частта за вземанията за дялово разпределение и лихвата за забавеното му издължаване. Счита, че това е вземане на третото лице помагач. Сключеният договор между ищеца и третото лице помагач не обвързвал ответницата като се позовава на чл.21, ал.1 ЗЗД. Освен това ищецът не бил доказал по какъв начин е образувана стойността на услугата за дялово разпределение, която претендирал в размер

на 36,55 лв. Счита, че приложими относно изпадането в забава на ответницата са ОУ-2014 г., а ищецът не бил представил доказателства за публикуване на фактурите. Освен това чл.33, ал.1 и 2 от ОУ противоречали на чл.143, ал.1 ЗЗП и на основание чл.146, ал.1, предл.1 ЗЗП били нищожни. Сочи, че по делото не било доказано, че ответницата е собственик на топлоснабдения имот; не било доказано и реално потребеното количество ТЕ.

Иска се от настоящата инстанция да отмени решението в частта, в която са уважени претенциите на ищеца /пред СРС/ и да постанови друго, с което искът да бъде отхвърлен. Претендират разноски.

От **въззиваемата страна „Т.С.”** ЕАД не е постъпил отговор. В течение на процеса се излага становище, че въззивната жалба е неоснователна. Претенциите му били доказани. Претендират се разноски, вкл. юрисконсултско възнаграждение.

Третото лице помагач на страната на ищеца – „Т.С.“ ЕООД не взема становище по жалбата.

По допустимостта на въззивната жалба:

За обжалваното решение въззивницата е била уведомена на 18.08. 2020 г. **Въззивна жалба** е подадена на 01.09.2020 г.; следователно същата е **в срока по чл.259, ал.1 ГПК.**

Налице е правен интерес от обжалване.

Следователно въззивната жалба е допустима.

В частта, в която с първоинстанционното решение са отхвърлени претенциите на ищеца, решението като необжалвано е влязло в сила.

По основателността на въззивната жалба:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивната инстанция се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси – само доколкото са посочени в жалбата.

По въпроса дали обжалваното решение е постановено в допустим процес:

Заповедта за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК от 11.01.2017 г. , издадено по ч.гр.д.№ 41110 по описа за 2017 г. е съобщена на длъжника на 31. 01.2017 г.

Възражението по чл.414, ал.1 ГПК е подадено на 09.02.2017 г.

Видно от съдържанието на възражението в същото е посочено, че преди образуване на заповедното производство е сторено плащане на сумата в размер на 444,35 лв.- главница. Вземанията на ищеца са признати за сумата над 444,35 лв. до пълния предявен размер от 772,28 лв.- главница за ТЕ, както и за лихвата за забавено издължаване за сумата от 61,15 лв., изтекла за периода от 01.08.2013 г.- 18.07.2016 г. В останалата част вземанията са оспорени като е посочено, че размера на главницата за дялово разпределение е определена произволно. Част от сумите били погасени по давност.

СРС е дал указания по реда на чл.414 а ГПК до ищеца.

Указанията са достигнали до знанието на заявителя на 28.04.2018 г.

Исковата молба е предявена на 22. 05.2018 г., т.е. в срок. Видно от петитума на същата претендира се сумите, посочени в заявлението и в заповедта за изпълнение, т.е. вкл. и признатите суми. По арг. от ал.5 на чл.414 а ГПК, не е налице пречка заявителят да предяви иск за цялото вземане по реда на чл.422 ГПК.

С определение № 234480 от 04.10.2019 г. СРС е върнал исковата молба и прекратил производството по делото в частта относно сумата в размер на 327,93 лв., представляваща част от главницата за ТЕ за периода от 01.06.2013 г. до 30.04.2015 г. на обща стойност от 772,28 лв., както и в частта относно лихвата за забавеното й издължаване в размер на 61,15 лв., представляваща част от начислената за периода от 01.08.2013 г. до 18.07.2016 г. лихва за забава в общ размер от 138,31 лв.

По делото липсват данни определението за прекратяване да е било обжалвано.

Относно вземането, представляващо стойност на дяловото разпределение:

Всички дейности и обществени отношения, свързани с доставката на топлинна енергия са регулирани от секторното законодателство в областта на енергетиката, което обуславя и особеностите на възникването и осъществяването на услугата по дялово разпределение на топлинната енергия.

Съгласно чл. 186 ЗЗД разноските по договор за продажба са за сметка

на купувача.

Съгласно клаузите на чл. 36 от ОУ от 2014 г. и чл. 10 от Общите условия на договорите между "Топлофикация София" ЕАД и търговец /в случая третото лице помагач на страната на ищеца/ за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия между потребители в сграда - етажна собственост, сумите за дялово разпределение се заплащат от потребителите на продавача, който от своя страна заплаща цената на услугите на дружествата за дялово разпределение. Поради това не е налице твърдяното упражняване на чужди права от ищеца.

В заявлението подадено по реда на чл.410 ГПК, т.12 изрично е посочено, че се претендира стойност на услугата дялово разпределение.

Видно от заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, издадена на 11.01.2017 г. по ч.гр.д.№ 41110 по описа за 2016 г. изрично е посочено, че сумата в размер на 772,28 лв.- представлява стойност на доставената ТЕ, а сумата в размер на 49,06 лв. е стойност на услугата дялово разпределение. Така е формирана обстоятелствената част на исковата молба, както и петитума.

Дяловото разпределение на топлинна енергия /ТЕ/ се извършва възмездно от продавача по реда на чл.61 и следв. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите в СЕС- чл.22,ал.1 от ОУ. С исковата молба са представени писмени доказателства за възлагане от страна на СЕС на третото лице помагач по делото – „Т.С.“ ЕООД да извършва услугата дялово разпределение, виж л.18 по делото пред СРС.

Съгласно чл.36,ал.1 от ОУ купувачите заплащат стойността на услугата дялово разпределение. Същата клауза на ОУ сочи, че стойността се формира от цената за обслужване на партидата, включваща изготвяне на изравнителна сметка, както и цената за отчитане и обработка на данните на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота на клиента.

В края на всеки отоплителен сезон се изготвят изравнителни сметки от търговеца, избран в СЕС, въз основа на отчитането и обслужването на партидата се издава фактура за предоставената услуга топлинно счетоводство.

С исковата молба е представен договор между ищцовото дружество и третото лице помагач, виж л.31 по делото пред СРС.

При тези си мотиви настоящата инстанция приема, че **обжалваното решение е постановено във валиден процес и е допустимо в обжалваната му част.**

Относно дължимостта на предявените за установяване суми:

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС е приел, че страните са обвързани от облигационно отношение. От заключението на съдебно-техническата експертиза /СТЕ/ се установило, че стойността на потребената ТЕ възлиза на 1032,04 лв. От заключението на СЧЕ се установило, че ищеца е начислил като стойност на ТЕ по-малка от тази по СТЕ, а именно: в размер на 1026,48 лв., от която сума, сума в размер на 905, 92 лв. по прогнозни сметки и 120,56 лв. по изравнителна сметка и с резултат за доплащане. Поради извършени плащания преди връчване на заповедта за изпълнение следвало да се приспадат 285,17 лв. или непогасени оставали 741, 31 лв. За част от тези задължения в размер на 327,93 лв. заповедта била влязла в сила и допустим предмет на настоящето производство била разликата над 327,93 лв. до посочената в заявлението обща претенция от 772,28 лв., т.е. предмет на установяване била сумата в размер на 444,35 лв. Следователно от общо дължимата за ТЕ сума в размер на 741,31 лв. следвало да се приспадне сумата от 327,93 лв. и за получената сума от 413, 38 лв. предявеният иск като основателен следвало да бъде уважен, а за разликата над 413,38 лв. до 444,35 лв.-отхвърлен. Относно дяловото разпределение претенцията е приета за основателна за сумата в размер на 49,06 лв. и затова искът е уважен изцяло. Възражението за погасяване по давност е прието за неоснователно, тъй като заявлението по чл.410 ГПК било подадено на 22.07.2016 г. Относно претенцията за лихва за забавено издължаване на главницата е прието, че не е необходима покана, тъй като потребителят изпадал в забава с изтичането на месеца, следващ месеца, за който се отнася самата доставка. От заключението на СЧЕ се установило, че лихвата за забава възлиза в размер на 125,47 лв. относно главницата за ТЕ. Предмет на установяване било вземането за лихва за забава в размер на 77,15 лв. При това положение дължима била лихва в размер на 64,32 лв., а за разликата над тази сума до претендираният размер от 77,15 лв. претенцията била неоснователна

и като такава е отхвърлена. Лихвата за забава по отношение на главницата за дялово разпределение е приета за неоснователна, тъй като ищецът не бил ангажирал доказателства да е поканил ответника; вземането не било срочно.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция констатира следното:

Относно довода за липсата на облигационно отношение:

Противно на соченото във въззивната жалба, още с възражението по чл.414 ГПК ответницата е признала наличието на облигационно отношение по доставка и потребление на ТЕ; фактът на извършено плащане също потвърждава това.

Само за пълнота на изложението ще посочим, че по делото е представен нот.акт № 64 от 12.12.2005 г., видно от който по силата на покупко-продажба ответницата е придобила собствеността върху процесния недвижим имот, л.21 по делото пред СРС.

На 28.01.2006 г. ответницата е подала заявление-декларация за встъпване в облигационно отношение с ищцовото дружество.

Видно от доказателствата, представени от третото лице помагач /ФДР/ от 01.11.2019 г. партидата е на името на ответницата, виж л.113 и следв. по делото пред СРС.

Доводът в обратния смисъл не съответства на събраните по делото писмени доказателства, както и на волеизявленията направени от самата ответница.

Реално потребеното количество ТЕ е установено със заключението на допуснатата по делото /пред СРС/ съдебно-техническа експертиза, която видно от съдебния протокол, съставен за о.с.з на 05.11.2019 г. не е било оспорено от нито една от страните. Същото е компетентно изготвено поради което се кредитира от настоящата инстанция.

Относно доводите за извършено плащане:

Действително, съгласно чл.202 ГПК заключението на експертизата се обсъжда ведно с всички доказателства по делото.

В конкретния случай въззивната инстанция, изхождайки от указанията на чл.202 ГПК, приема следното:

Видно от заключението на съдебно-счетоводната експертиза приспаднати са сторените от ответницата плащания на 10.06.2015 г. и 08.07.2016 г., т.е. преди образуване на заповедното производство, в общ размер на 285,17 лв. /207,48 лв. + 77,69 лв./, за които са представени платежни нареждания с възражението по чл.414, ал.1 ГПК, подадено в заповедното производство.

Видно от отразеното в Общата фактура № 0066198309 от 31.08.2015 г., плащането в размер на 207,48 лв. е отчетено за погасяване на задължението за периода м.05.2014 г.- м.04.2015 г./л.24/, т.е. това плащане вече е взето предвид от ищцовото дружество при определяне на задължението на ответницата за доставена и потребена топлинна енергия.

Що се касае до сумата в размер на 127,51 лв. по фактурите за м.12.2014 г. в размер на 60,92 лв. и за м.01.2015 г. в размер на 66,59 лв./по прогнозни сметки/, плащането е на 13.10.2016 г. , т.е. след подаване на заявлението на 22.07.2016 г. Видно от заключението на СЧЕ с така платените суми от ищеца са отчетени като погасени задължения за м.07 и м.08.2016 г., т.е. такива, които не са предмет на установяване в настоящето производство.

Настоящата инстанция, обаче, намира така отразената от ищеца счетоводна операция при положение, че в платежния документ изрично е посочено какви задължения се погасяват, за неправилно.

При това положение платеното от ответницата общо за процесния период възлиза на 412,68 лв.

Размерът на задълженията по двете Общи фактури, издадени за процесния период възлиза на 826,66 лв./357,96 лв. + 468,70 лв./. Или при отчитане на сторените плащания, относими за процесния период се получава задължение в размер на 413,98 лв. СРС е уважил претенцията за 413, 38 лв., т.е. дори по-малко от дължимото.

Сумата в размер на 48,67 лв. за която е представен платежен документ от 11.11.2016 г. е по фактури от 30.09.2016 г. и 31.10.2016 г., задълженията по които не са предмет на установяване в настоящето производство.

Налага се извод, че обжалваното решение в частта в която в полза на ищеца са били признати вземания срещу ответницата, представляващи стойност на доставена и потребена ТЕ, е правилно и като такова ще бъде

потвърдено.

Относно лихвата за забава:

Действително, за част от процесния период са били в сила ОУ-2014 г. в сила от 14. 03. 2014 , съгласно които ищцовото дружество е било задължено да публикува на интернет страницата си фактурите за дължими суми. С възражението по чл.414 ГПК, обаче, лихвата за забава е оспорена само по размер, не и по основание. Наред с това настоящата инстанция констатира, че СРС е взел по-нисък размер по отношение на лихвата за забава от установения от съдебно-счетоводната експертиза.

Налага се извод, че първоинстанционния съд е решил спора възможно най-благоприятно за ответницата.

Затова и решението на СРС в тази му част следва да бъде потвърдено.

Относно дяловото разпределение:

С оглед представените с молбата от 01.11.2018 г. от третото лице помагач писмени доказателства и заключението на СТЕ услугата дялово разпределение е осъществена. Затова и в тежест на потребителя /ответник/ възниква задължение за заплащането му.

Затова и решението на СРС в тази му част следва да бъде потвърдено.

Както бе посочено вече по-горе, претенцията за лихва за забавено издължаване на стойността на услугата дялово разпределение е отхвърлена, а решението на СРС е влязло в сила. Затова и настоящата инстанция не излага мотиви.

По разноските:

Срещу определение № 20207821 от 05.11.2021 г., постановено по реда на чл.248 ГПК е подадена **частна жалба** от ответницата. В същата се излагат доводи, че разноските са неправилно разпределени, тъй като съдът не се бил съобразил с прекратителното си определение от 04.10.2019 г. Счита, че общия размер на отхвърлената от съда претенция възлиза на 440,09 лв., а не както бил приел СРС.

По частната жалба е постъпил отговор от ищеца пред СРС в който се излага становище за неоснователност на частната жалба и правилност на така постановеното решение.

По допустимостта на частната жалба:

За обжалваното определение ответницата е уведомена на 16.11.2021 г. А частната жалба е подадена на 18.11.2021 г.

Следователно същата е в срока по чл.275, ал.1 ГПК.

По основателността на частната жалба:

С обжалваното решение в частта за разноските СРС е изложил следните мотиви:

„С оглед изхода на делото и съобразно частичното връщане на исковата молба с влязло в сила на 23.10.2019 г. определение, право на разноси в исковото производство имат и двете страни“.

СРС е посочил, че **ищецът** е направил **разноси в исковото производство в общ размер от 615 лв.**, от които 75 лв. държавна такса, 100 лв. определено на осн. чл. 78, ал. 8 ГПК юрисконсултско възнаграждение, 220 лв. депозит за СТЕ и 220 лв. депозит за СсчЕ. От тях, съобразно уважената част от първоначално формулираната искова претенция, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК, следвало да му се присъдят **335,06 лв.**

Ответникът направил разноси в исковото производство за адвокатско възнаграждение в размер на 100 лв., което съдът, по направеното от ищеца възражение е намерил за непрекомерно. От тези 100 лв., на осн. чл. 78, ал. 3 и 4 ГПК, следвало да му се присъдят **45,52 лв.**

„С оглед изхода на делото, както и предвид влязлата в сила част на процесната заповед за изпълнение, право на **разноси от заповедното производство** имат и двете страни“.

В заповедното производство ищецът бил направил разноси в общ размер от 75 лв., от които 25 лв. държавна такса и 50 лв. юрисконсултско възнаграждение, определено на осн. чл. 78, ал. 8 ГПК. От тях, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК, следвало да му се присъдят **71,04 лв.**

Ответникът бил направил разноси в заповедното производство в размер на 300 лв. за адвокатско възнаграждение, като СРС е приел за основателно направеното от ищеца възражение за прекомерност и предвид

това е определил възнаграждението в размер на 150 лв. От тях, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК, следвало да му се присъдят **7,91 лв.**

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция приема следното:

В заповедното производство:

Доколкото плащанията на дължимите суми за топлинна енергия преди завеждане на заповедното производство, както вече беше прието по-горе, са взети предвид при определяне на задълженията на ответниците, а останалите са сторени след издаване на заповедта за изпълнение, съдът намира, че на заявителя се следват разноски в пълен размер.

При тези си мотиви въззивната инстанция приема, че разноски на длъжника изобщо не се следват; независимо от това СРС е приел, че на длъжника се следват разноски в размер на 7,91 лв. /при претендирани 17,40 лв./.

Наред с това съдът приема, че адв.възнаграждение за заповедното производство се следва в размер на 50 лв. доколкото се касае до попълване на утвърдена по образец бланка за попълването на която не са необходими специални познания.

Налага се извод, че първоинстанционния съд е решил спора възможно най-благоприятно за ответницата. Настоящата инстанция не може да влошава положението ѝ поради което първоинстанционното решение в тази му част не следва да търпи промяна.

В исковото производство:

Уважената част на претенциите възлиза на сумата в общ размер на 526,76 лв. при обща цена на исковите от 966, 85 лв. При това положение при определения общ размер на разноски от СРС, сторени от ищеца- 615 лв., на ищеца се следват разноски в размер на 334,24 лв. СРС е определил разноски в полза на ищеца в размер на 335,06 лв. при юриск.възнаграждение в размер на 100 лв. Настоящата инстанция, обаче, намира че справедлив размер на юриск.възнаграждение за исковото производство съобразно извършените процесуални действия от представителя на ищеца е такова в размер на 150 лв. при което се налага извод, че първоинстанционния съд е решил спора възможно най-благоприятно за ответницата. Настоящата инстанция не може

да влошава положението ѝ поради което първоинстанционното решение в тази му част не следва да търпи промяна.

Пред въззивната инстанция:

На въззивницата разноси с оглед изхода на спора не се следват.

Въззиваемият претендира разноси и такива са сторени за юриск.възнаграждение, което съдът определя в размер на 150 лв. за процесуално представителство в производството по чл.258 и слев.ГПК и това по чл.275, ал.1 ГПК.

Водим от горното, СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 172022 от 09.08.2020 г. по гр.д.№ 32362 по описа за 2018 г. на СРС, първо ГО, 174 състав , **в частта, в която**

се: ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените искове с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 149 и сл. 3Е и чл. 422 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 3ЗД, че Д. В. В., дължи на „Т.С.“ ЕАД, следните суми, за които е издадена заповед за изпълнение от 11.01.2017 г. по ч. гр. д. № 41110/2016 г. по описа на СРС, 27-ми състав:

- 413,38 лв., представляваща цена на доставена топлинна енергия в топлоснабден имот с адрес: гр.София, ж.к.****, абонатен № 077700, за периода от 01.06.2013 г. до 30.04.2015 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 22.07.2016 г., до окончателното ѝ изплащане;
- 64,32 лв., представляваща лихва за забава, начислена за периода от 01.08.2013 г. до 18.07.2016 г. върху претендираната цена за доставена топлинна енергия;
- 49,06 лв., представляваща цена на услугата „дялово разпределение“, предоставена в периода от 01.06.2013 г. до 30.04.2015 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 22.07.2016 г., до окончателното □ изплащане, както **и в частта**

за разноските.

ПОТВЪРЖДАВА определение № 20207821 от 05.11.2021 г., постановено по реда на чл.248 ГПК.

ОСЪЖДА Д. В. В., ЕГН *****, гр.София, ж.к.“****”, да заплати на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“****”, сумата в размер на **150** лв. – разноси за процесуално представителство пред въззивната инстанция.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ищеца- „Т.С.“ ЕООД.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, арг. от чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____